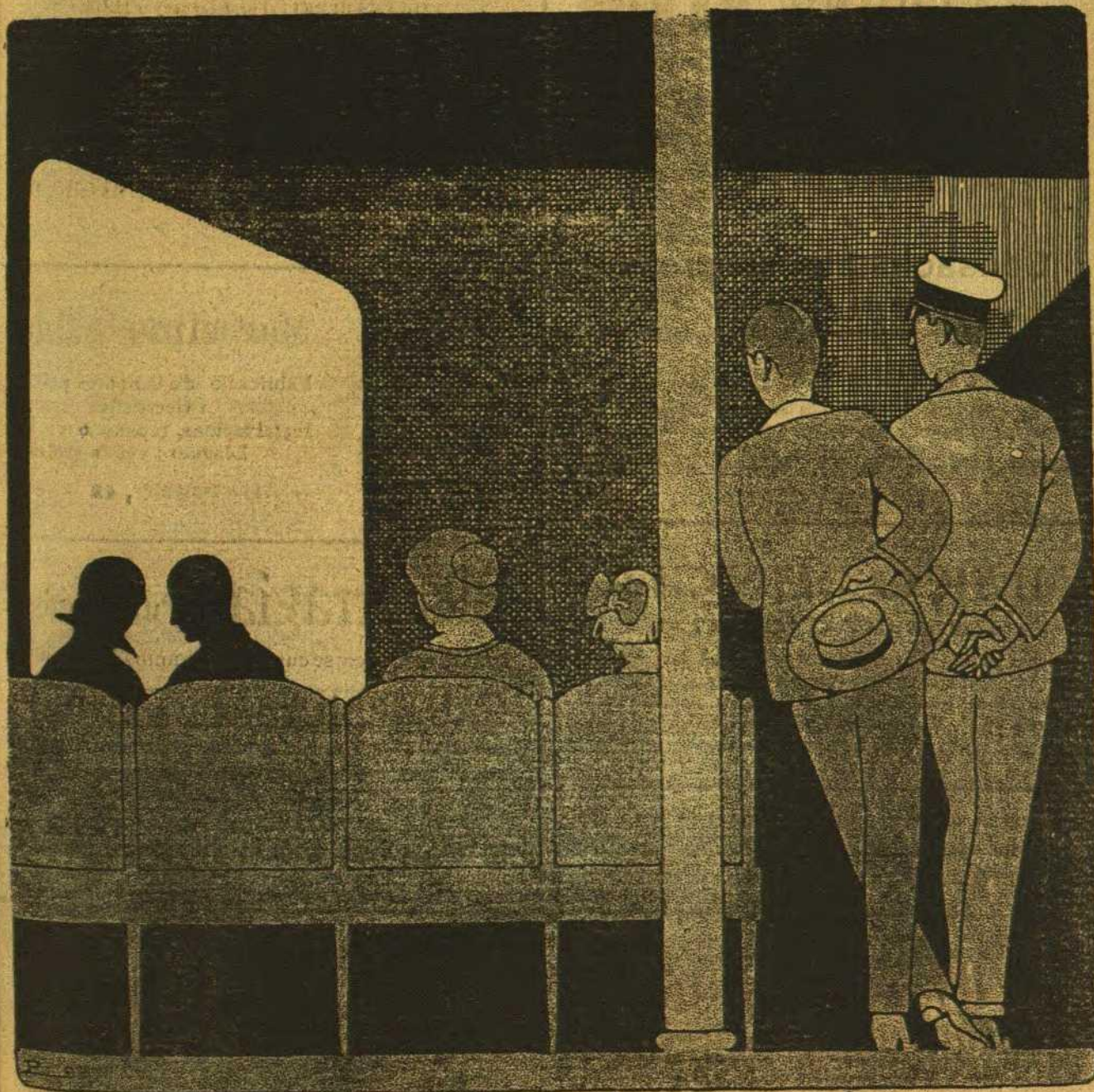

PAPIRU

- Fixa't quin parell! sembla que esten n'eli neguitosos.
- Sí; fins sembla que an ell li agafa alguna cosa.

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda

El Rei dels Music-Halls

Gran ovació

LES SANTO FERRY

40 HERMOSOS ARTISTES 40

Gran èxit de les vetilades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratuïtes

SATURNO PARC

GRAN MATXITXA PER LA PARELLA

MURILLO-PERLITA

Concerts per la brillant orquestra parisièn

MARCUCCI

Sensacionals sorpreses

Entrada de passeig: 10 cèntims

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCOESA

IMPOTENCIA

I DEBILITAT GENITAL

se cura radicalment amb **Genitalina** del savi alemany Dr. Wagner. Us extern.—Pessetes 10 el frasc.—De venda a Barcelona: Josep Segalà, J. Viladot, Dr. Andreu; Pérez, Martín y C.^a; V. Ferrer y C.^a, Banús i en totes les principals farmacies.

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

FOLIES BERGERE

Music-hall parisièn.—Concert tots els dies tarde i nit

Gran èxit de **ASSELMO**

excèntric parodista

ESTELLA MARGARITA

eminent cantanta a gran veu.

MARGARITA es la BARRIENTOS del music-hall

Campionat Internacional de

LLUITA GRECORROMANA

(Copa Barcelona)

Gran restaurant BLEU, SALÓ XINO, SALÓ ANGLES.

PATI ANDALUS.—Diners i sopers tango, amenitzats pels

TZIGANS BERKI i el professor senyor ILLA

Quants sarnosos no rascarien si no haguessin empleiat Sulfuretos! L'Anti-sàrnie Martí cura aquesta malaltia sense inconvenients.

PREU: 2'50 ptes.—Parlament, 17; Assalt, 14, i Segalà, 4.—Barcelona.

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasses

— PONENT, 42 —

Blenorragia (Purgacions)

Aguda o crònica; se cura sempre amb les càpsules

GAUMESILE ALEXANDER

Molt millor que'l Sàndalo i sos similars; desinfecten el ronyó, bufeta i uretra; no perjudiquen l'estómac encara que's prenguin a dosis elevades.

Venda en farmacies

Dr. Costa, Passelg de Gracia. 4—Sr. Segalà, R. Flors. 4

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en poca dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'extrem per vintisis anys d'èxit.

REDACCION Y ADMINISTRACION: Pelayo, 38

Horns, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPNYA, trimestre	Ptes. 2
ESTRANGE, "	" 3

ESTRANGE, " 3
Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors. — No's retornen els originals.

Un poeta místic que ara amb això de la guerra europea se'ns ha tornat nigromàntic i tira la planeta com si fos un verdum ensenyat, va cantar una vegada —de fer una poesia se'n diu cantar— va cantar, dic, els vells carrers de ma ciutat, els vells carrers de Barcelona, explicant-nos que tenen per a ell un encant sobtat que quan hi passa diu que aquest encant l'acarona —l'acarona perquè vingui ve amb Barcelona.

Mossèn Cinto va escriure aquella cèlebre *Oda* que tots els grans hauríem de sapiguer de memòria i les criatures *de cor*; en Nogueras Oller en les seves immortals «Tenebroses» també va dir-hi la seva a propòsit dels carrers d'aquesta ciutat que quasi bé ens ha vist néixer, perquè som fills de Granollers, poble de la província que va proclamar la república allavors de la mala setmana de juliol, república que encara dura a jutjar per la que regna en lo que podríem nomenar municipi; però (anant a lo que'ns proposàvem) cap dels literats i poetes que han cantat la nostra ensucrada Barcelona han tingut bemols suficients per a dedicar una composició o un article al tan nomenat carrer del Migdia, el més pintoresc i internacional, sens dubte, de la nostra gran urbs, i això que és un article que s'imposa, com si diguéssim un article de primera necessitat.

El barceloní, tots en general i cada un d'ells en particular, tenen l'obligació de conèixer, encara que només sigui per referències, el barri més interessant de Barcelona, interessant lo mateix des del punt de vista higiènic, que del sociològic, obstètric, alcohòlic i històric.

El carrer del Migdia no és un carrer, és una cànula. Passar pel carrer del Migdia és com a travessar una siringa que hagi servit. Per totes les parets hi haurien de posar allò de *Recién pintado*. Si bades, en surts amb uns davants que la peça que t'hagis empestifat ja cal que la llencis, si t'hi veus amb cor, perquè ja no la pots lluir mai més si ets persona decent. He dit des del punt de vista higiènic i hauria d'haver dit anti-higiènic. Hi ha paràsits de les cinc parts del món; allò és com una mena de *boulevard* on s'hi congreguen els animals de menor quantia de totes les parts. I que'ls paràsits de les parts esmentades esgarrapen i piquen com uns lladres. Piquen d'anyorament, anyoren les parts d'on han vingut. Hi ha unes mosques grosses que

semblen mecàniques i d'ales blindades, dites científicament *moscas d'asben*, importades pels mariners alemanys.

Hi ha uns escarabats negres que fan l'efecte que porten *boneto* i levita i que a creure l'opinió dels zoòlegs són originaris de la ciutat de Vich, levítica per excel·lència. Aquests escarabats tenen preferències originàssimes per a la llonganissa i pel pa de pessic, que en aquell carrer es molt de pessic encara que poc alimentici; hi ha uns altres escarabats nomenats *peloleros*, que se'ls suposa importats pels mariners vascos, molt aficionats, com tots els seus compatriotes, als jocs de la pilota. Hi ha pusses franceses i de tot arreu. De pusses n'hi ha per totes les camises; hi ha cabres que, per allò de que *las cabras siempre tiran al monte*, són més enjogaçades que cap *croupier* i causen més molesties que'l «Método Charpentier» amb el que comencen a estudiar el piano els que comencen a estudiar-lo. Allò és un congrés internacional de paràsits, és una fira, un miting de bestioletes. Hi ha animaló d'aquells que ha creuat l'Atlàntic a cavall d'uns calçotets. Altres, ficats dintre una costura—una costura de samarreta—han vingut del Senegal, d'Andrinòpolis o d'Alella, que també'n vénen d'Alella.

Es una pena, per a un sentimental, el pensar que aquests petits sers, lluny de la seva patria o terra nadiua, és troben aquí sense un apoi, sense un aixopluc oficial, sense ampar ni protecció de cap mena, abandonats a les seves propies forces, indigents i minúsculs, en un carrer on ja de natural hi viuen els paràsits indígenes, amb els quals s'han de disputar el mercat. Les nostres autoritats, l'Ajuntament i la Diputació, sobre tot la Diputació, s'haurien de preocupar d'aquest problema zootècnic, i haurien d'estudiar la manera de solucionar-lo amb alguna solució que resultés sublim o sublimada. El senyor Pich, que's cuida de tantes coses profitoses, trobemques s'hauria de cuidar d'aquests insectes, procurant la llur repatriació. Els habitants d'aquest barri i Barcelona tota es treuria un neguit de sobre.

Un altre dia parlarem per escrit—quina animalada, *parlar per escrit!*...—del nostre carrer del Migdia, estudiant-lo des dels altres punts de vista cansada...

✻ ✻ ✻

De Music-halls *nada importante a señalar*. A l'«Alcázar» hi ha una *tonadillera* que's diu Marina Cabrera. Cabrera i Marina? Deu ésser Cabrera de Matai6. Al «Folies Bergère» encara hi ha la Stella Margarita, que canta bé, però és més dura que una *Stella*. Els cops de puny de la *camelancia* grecorromana hi han portat molta gent. Al «Royal», la *gentil cansonetista* Mari-Bracco i la torna, la torna de l'excèntric. El trio Espinosa—nom de governador—l'Elo-Pla i la Bella Solita. Ara n'ha sortit un altre que's diu Biensolita. Si no ho fa bé es quedarà com el seu nom indica. *Buenas*. Fins a més veure, que deia un cego.

VENJANÇA ESTIUENCA

Tal faràs, tal trobaràs...

(Històric)

PERSONATGES: *La Bella Aspirina*.—*Sa mare*.—*Un negre*.—*Una carla*.—*La casa de socors*.—*Un chasseur* (aquests tres, no parlen).

Lloc de l'acció: Cameloëstrung, minúscula població de l'Àfrica Central. Colonia anglesa fins ara, situada prop d'unes mines d'or. El termòmetre marca a l'ombra seixanta graus o aigua bullida per l'estil.

L'escena passa en la terrassa d'un hotel amb totes les comoditats i confort d'estiu. Un còp de timbre i giravolta un ventilador; dos còps, i cau una dutxa d'aigua gelada; tres còps i surt un negre i vos grata

—Ara sí que veig que tens traça a remenar la patata.

l'esquena; quatre copets, i... és una delícia lo' que succeeix.

La Bella Aspirina, esbelta figura i formes tornejades, se balanceja, naturalment en un balanç, perquè balancejar-se en una calaixera, posem per moble, fóra un disbarat d'ella i fins de nosaltres, escenifiquistes fidels d'eixa veritable i meravellosa aventura. En el registre de l'Hotel de Cameloëstrung, la *Bella Aspirina* figura amb el suposat nom de la senyora de Prenyfuig, esposa del milionari americà Mister Rosbif. Aquest, que és el pagano, l'ha conduïda a visitar les mines de la seva propietat. *La Bella Aspirina*, a jutjar per les joies, perles i diamants que porta a sobre, més que una querida, sembla una *réclame* de les mines de l'americà.

La senyora mare de la ex ballarina, és justa de Barcelona. Sua, se queixa i beu *graciosa*.

La Aspirina.—Sua, mare, oi?

La Mare.—Caratsus, vès si suol! Tu també tens unes pensades, de fer-me venir aquí... Tant bé com me trobava en el meu pis del carrer Nou...

La Aspirina.—Aixís quan torni a *Braselona* podrà dir, qu'astat a l'Àfrica...

La Mare.—Ni mai que hagués vingut... Quan li vaig dir a la Trànquila, aquella senyora que fa xurros i bunyols, que la noia me deia que anés a l'Àfrica, me va dir si me'n anava a matar moros...

La Aspirina.—... Amb els canons...

La Mare.—Amb els cu...

La Aspirina.—Mare, parli bé! Sempre ensenyarà la llufa...

La Mare.—Amb aquesta calor una no està per modos... Ni mai que m'hagués embarcat...

La Aspirina.—Però, si era vostè qui no feia més que dir-me que volia venir...

La Mare.—Jo fos a fer...

La Aspirina.—Pro veiam de què's queixa... Li falten diversions?... No té *cinematòfagu* sempre que vol?... Li manca teca?... Li dic mai prou de la beguda?... Sab quànt he pagat de mam de vostè, aquesta setmana?... Cent vint peles... No s'hauria pas queixat, si fos aquí, el bandarra del seu marit, el pobre pare, que al cel sigui i que no se'n mogui... Ell, el poca-solta, poguent traguejar, estava més content que un infantó.

La Mare.—No sé com t'escolto...

La Aspirina.—Tornem-hil... Però he sigut jo que l'he feta venir, veiam?... No'm deia vostè que no seria *falisa* fins que tingués diners, que li agradaria tenir una mina?... Doncs, miri-se-la. Allí la té...

La Mare.—Doncs, digues-li an el teu que la descavii en bitllets i cap a Barcelona falta gent...

La Aspirina.—Vostè, mare, mai sab lo que vol...

La Mare.—Prou que ho sé, i prou que

ho he sapigut massa. Vès qui t'ha ensenyat a fer diners, des de petita, sinó ta mare?

La Aspirina.—A catorze anys, bitlletaire...

La Mare.—Bones propines que't donaven el sanyoriu del Continental...

La Aspirina.—Vendre bitllets i primera tombarella amb un organillero...

La Mare.—La vares dinyar... Més valia que haguessis lligat amb el Marquesitu...

La Aspirina.—Prou que varem lligar després... Anàvem tots dos a la mateixa clínica...

La Mare.—Vareu començar prenent vermuth...

La Aspirina.—I al mes ja prenem el 606... De la nata que'm va clavar vostè quan se'n va enterar, vaig estar tres anys sense tres dents...

La Mare.—Qui se'n recorda d'això!... Guaita, ara les portes d'or...

La Aspirina.—I tall! Si sembla que mastegui rotlles!... Ja me l'ha donada dolenta, la vida, mare!...

La Mare.—I per treure'm recordances m'has fet venir?... Bony de moçal...

La Aspirina.—Se'n recorda de quan li vaig guillar amb aquell que feia putxinellis en el Paralelu?... I quan vaig debutar en el Moulin Rouge?...

La Mare.—Aquella i la nit que te'n vares anar a un reservat amb aquell xileno, les nits més felices de ma vida... Vint duros en una nit!... Allò sí que se'n diu treballar amb profit!

La Aspirina.—Pro quin treball, mare!... Era dels exigents!...

La Mare.—Pro després, enrecorda-t'en... Cosa que demanaves, la tenies a la boca... I tot pels meus consells... Avui te veus rica i pots estar orgullosa de ta mare...

(Un rellotge deixa sentir les cinc.)

La Aspirina.—Carai, les cinc!... Vaig a trobar-lo...

La Mare.—Vinc amb vosaltres...

La Aspirina.—No... Fa massa calor...

La Mare.—Doncs, jo vull venir...

La Aspirina.—Que no, te dic... Mira, fes la siesta fins que tornem...

Adeu, mamai...

(Han passat quatre hores.)

La Mare se desperta. Truca'l timbre. Entra un negrito.)

La Mare.—Ca no ha tornat la noia?

El Criat.—Noia?

La Mare.—Sí?... La meva filla.

El Criat.—Filla?

La Mare.—Sí... La que aquesta tarde estava amb mi...

El Criat.—Ha sortit a les cinc trenta.

La Mare.—Eh??... Pro, no ha tornat de passeig?... Aon és el podrit de l'americano?...

El Criat.—Lluny, lluny!... A Amèrica... Han agafat el barco...

La Mare (delirant).—I me deixen sola??... Aquí??...

El Criat.—Aixís sembla...

(Desmai i renecs. L'americà ha guillat amb la *Aspirina*. Confirmació de la notícia. El *chasseur* de l'hotel entrega una carta. Diu aixís:

«Mamà: No'm negaràs que't deixo amb diners a la vista. Allí tens la mina. El meu, diu que prou que portem equipatge per portar més trastos. Amb mi n'hi ha ben bé prou. Divertir-se,

Milia.

Amèrica para los americanos. Africa, buena para reumatismos. Las suegras, excelentes para el infierno.

Mister Rosbiff.

Nota.—La mare passa a la casa de socors del districte. Mesos després té casa de dispesses acomodaticies.

—Aquesta xicota farà carrera.
—Me sembla que ja la fa.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Correspondencia despampanante y descacharrante remitida con sello de urgencia por nuestro despiportante corresponsal señor Buendía y Gassol, admirador de Napoleón.

NOTA.—A las muchas lectoras que nos han escrito preguntándonos si el desfalleciente Buendía es soltero, les decimos, así, sin embudos, que no se hagan ilusiones, pues si bien no está casado, tiene una viuda que le ayuda a pasar.—Vale.

Jueves, 19.—Al fin y al cabo hemos hecho cabo en Varsovia. Yo conocía el Bar del Centro, el Bar Sandwich, pero no sabía una papa del Bar Sovia. Ahora, para ser como cale, sólo me falta conocer al Bar-tolomé de Roselló, que se dice periodista y es de Ibiza. Nandu dice que no le dan entente de que por aquí haya habido bullanga. No se ve ninguna casa hecha malbién y todo hace de aquello más gozo. Hemos hecho peer la cherrada con un cabo de gastadores ruso que quedó olvidado por aquí. ¡Tiene un peinel Alto como Figue-roa, con una barba sanperemiguellesca, vestido como un torrado; ya les digo que hace frente. Pero aquí no podemos mirar delgado, porque ya se sabe que el que mira muy delgado a media edad no ve. Le he preguntado al ruso cómo carai se dejan dar tanto atún por los alemanes y ha dicho: «Jathlowski» que viene a ser una cosa así semblante a «¡las cosas!» Se ve que es un buen Juan.

Viernes, 20.—Les envío una fotografía hecha por mí mismo en un rato en que no sabía como asesinar el

rato. Figura la última quinta austriaca; como se ve, es tierna y parece acabada de hacer. Nandu, que cada día es más mochuelo, se ha dejado entanar por una meuca y ahora resulta de caballería. Tiene un caballo que parece árabe. Ara bé, dirán uste-

des, y a nosotros qué? Que se lo cuente a su tía. Les advierto que mi pobre tía murió de un golpe de puño en el carpón que le dió un gato de los frailes un día cabeza al tarde en que jugaban a esconder espaldas. Por lo tanto, no me toquen la difunta. Aquí no se ve más que tropa. Hasta a mí me han dicho que hago tropa con un par de zapatos que compré por 35 céntimos. Por cierto que el zapatero debe vender gatos, porque el rótulo decía: «Zapatería y al par gatería.» ¿Es verdad que Borrás va con la Bárcena? Yo conocía a un betas e hilos que pescaba a caña en la «bárcena» del puerto. ¿Que es una burrada? Apúntesen seis.

Sábado, 21.—Hoy he visto a un general alemán. Era un tiparro, la buena verdad. Le he saludado así,

con la mano, y me ha dicho «Whiwoskjymaskijaunosky» que en catalán quiere decir ¡Apal! Paramos en una fonda que se titula «La buena escudilla». Bueno, esto de parar es un decir. Esta mañana, de buena mañana, he pasado rumiando todo el día sobres qué es lo que hago yo aquí tan ensopido. He tomado el determinio de irme al Isonzo, donde hay unos cuantos italianos sin corriente, pues no pueden caminar. ¡I son so-lo dos millones! Para no gastar en carril he comprado en una parada de agua con azúcar una motocicleta. ¡No se parece a la de Merletti, no fumemos! Así, podré ir a donde me pase por los... bolsillos, de moto-propio. Nandu ha ido a casa el doctor Gallego. Escribanme si Pich aun tiene la cebolla de las películas y si Emiliano aun va a Montserrat con Merenguito.

Domingo, 22.—Reniño, qué bien va la moto. Sólo me ha costado dos nabos de facturarla. Déjense de romances, que en el tren se va de primera. Bueno, nosotros vamos de tercera, pero de primera. Estoy en camino de Trieste, que es ciudad muy trieste. Desde que he salido que me rompo la cabeza barrinando que me he dejado algo en Varsovia. ¿Qué será? Todo lo tengo en mi sitio, hasta la caja de neumáticos sexuales.

Os envío una fotografía de un campamento que podrá servir para ensarronar a los lectores. La buena verdad es que figura un campamento de Melilla, pero puede pasar buey por bestia gruesa y salir como un campamento alemán frente a San Petersburgo. Todo depende de que tengáis traza y no metáis los pies al cubo. ¿Qué carai me habré descuidado? No caigo, ¡vatúa Judas!

Lunes, 23.—¡Sí, hombres! Ya se lo que me he dejado. Nada menos que al sudado de Nandu. Como siempre que va un poco movido va de parranda, se debe haber metido en una casa de sombreros. Le daré los cuartos. Siempre me estropea el marro. He bajado en una estación en la que hace mucho calor. El jefe me ha dicho que estamos en una estación muy calurosa. Aquí esperaré a Nandu que se venga. He pasado seis horas de panza al sol, dándole taba al Jefe de estación, que es muy manefla y que conoce a Marcelino Domingo, de oído. Dice que ganarán, pues la saben muy larga y en saben un nido y son unos gatos maulas y unos murrios. Ha pasado un tren que parecía una charada. Sin primera, ni segunda, ni tercera... La solución: era de carga. Comienzo a pesar higos.

Martes, 24.—Continúo estacionado. Quiero decir en la estación. Nandu no viene. En cuanto lo atrape, le

daré una morma, una seta, una corteza, por taül. Aca-bo de recibir un de aquello sin hilos suyo. Dice así: «Follones malandrines hé-chome felonía. Hetafra coo-perado felino casero. Metá-llico liquidado. Placer amargo. Pienso vengarme maquiavélica florentina-mente. Me vengo. Requero condimentos.—NANDU.» Me he quedado parado, como si hubiese leído algo de Va-lentín y Campo. Suerte que un mozo de estación me ha introducido el parte. Resul-ta que le han hecho el gato a mi doméstico. Le está bien, por panocha. Otra vez que no bade, el gama-rús. Hay que abrir el ojo.

Miércoles, 25.— Ya lo tengo. Vino, pidió vino, le di una mano de hongos, me dijo que no volvería más, me dijo una poca suelta, le perdoné, cogimos el tren y arriba cartones. Al pasar por una estación de poco precio, Nandu, que iba a la ventana, me ha dicho que veía un aeroplano. Saco la cabeza, miro y naranjas. Sólo veo un payés. Después he sabido que era «l'hereu Pla», un conocido de mi sirviente. Digan a Montero que haga un chiste. Falta un pedazo para llegar a Trieste. Ahora sí que me sentiré guerrero. Hasta Díaz de Mendoza, si quieren. Ya oigo el cañón que hace ¡pan! Ello me recuerda que tengo carpanta. Nandu tiene sardina. Se la pido y me da la lata. ¡Puñall! (eso es un reniego de cura). Me ha entrado una brosa en el ojo. Digo a Nandu que sople y por poco caigo en basca. El trozo de cóniam había comido ajo. Es lo que yo siempre digo a mis criados:—¡No mascar ajos!

—Tota la tauia m'has empestifat. Cóm hi ha món que te la farà llepar.

—Animo, noil i si't fa por el trobar-te amb mal temps i tems les conseqüències del mullader, fes com jo, veus? que vaig sempre amb impermeable per a evitar els constipats!

Fa alguns dies que, extranyat de no veure l'esmen-tat pagès, vaig preguntar per ell a una de les seves xamoses amigues, que forma part de l'elenco artístico i que també ho és meva:

—Ah! No ho sabs?—va contestar-me la xicota.— Doncs mira, l'altre dia vaig sapiguer que a conseqüèn-cia d'una nit de tempestat i pluja que va passar amb una amiga seva a can Masquefa, ha atrapat una... bronquitis que no s'hi veu de cap ull.

—Doncs allavors—vaig preguntar jo sorprès—de què li varen servir aquells impermeables amb capota i tot que deia sempre que portava?

—Oh!—me va contestar rient la meva esbojarrada amiga.—Diu que's creia que n'hi havia prou amb por-tar-los a la butxaca!

Ull amb l'humitat!

PER un dels music-halls més concorreguts del faubourg Paralelo (no donem el nom perquè no's pensin que hi ha réclame) corre fa alguns dies una colla de tre-mendos que assetgen constantment a les 45 belles del establecimiento, movent molta gatzara amb elles pels palcos i foyer.

Un d'ells, que volia ésser el més viu i que portava sempre la batuta de la broma, deia quan veia algun dels seus amics engrescat cercant alguna artista per a dur-la a sopar i de pas a algo que no té d'anàleg amb el sopar sinó que com aquest es fa de nit:

Ignocentades

En Guirra, sortint de veure «La Garra», va anar a can Guerra a comprar una gorra.

En Pau de can Piu va ficar el peu a dintre'l pou.

El pare va dir an en Pere: «Pira, que ve la Pura.»

El papa estava amb la Pepa. Ella li tocava la pipa i ell li donava cops a la popa sens fer-li pupa.

PAPITU-CONCERT

El Tango Argentí, dança perversa per antonomasia, ha causat veritables estragos en l'humanitat; hi ha qui li atribueix la causa de la guerra europea, apoiant llur teoria en que'l tango ens va venir d'Amèrica, com les pinyes, per a enardir a les nacions d'Europa predisposant-les a la lluita i a les pinyes que s'estàn donant fa més de dotze mesos. Nosaltres no ens atrevim a tant, però si estem conformes en creure que l'Argentí ha causat una veritable revolució en l'ordre moral de la societat barcelonina. Tenim dades estadístiques que'ns donen la raó. La virtut ha decrescut un 15 per cent en la nostra ciutat, des de l'arribada del Tango, i en canvi la producció de somnifers, matalassos, coixines, etc., ha augmentat un 25 per cent; aquest 10 per cent de diferència s'explica per l'afluència d'estrangers que'ns han invadit des de la toma de Lieja fins a la fetxa.

Al compàs de les notes desenfrenades del Tango, quantes nenes ansioses han sentit un pessigolleig luxuriós a dins de l'ànima! Han evocat el record sensual i misteriós de l'Amèrica càlida, i per associació d'idees han pensat en els plàtanos, aquells plàtanos molçuts i dolços que'ls hi han fet girar els ulls en blanc i els hi han fet treure un pam de llengua de pura admiració al veure'ls penjats... a la porta de *càl adroguer* de la cantonada. En fi, per medi del Tango s'han sentit a dins tota l'Amèrica meridional, que és la més castiça, i s'han sentit a dins els plàtanos ufanosos amb tota la pell arremangada.

«com aquell que la mitja al garró porta»,
que diu el nostre mai prou alabat «Don Jaume».

L'hora del te, te i te!

(Musica de «La hora del te»)

CREACIÓ DE LA LLUISA VILA

En el «Saturno» aquestes nits tant caluroses
se movilitzen les parelles capritxoses
i tots els dies
fan bogeries
ballant el tango,
que talment sembla un fandango.

En un recó no hi falta mai en Fontdevila
explicant quèntos molt verdots i fent barrila
i amb les ulleres
d'immenses vidrieres
talment sembla un Quevedo traduït al català.

Toquen les noies amb un gust exquisit
el repertori més modern que ha sortit
i la Murillo i en Perlita, bo i ballant,
formen un bon *pendant*
la mar d'escanyolit.

Refrà:

Per fi, cansades les parelles de ballar
toquen el dos i alegres van a piltrejar,
perque ha *sonat* l'hora serena de l'amor,
l'hora del té, té i té, lladre del cor.

Vaig invitar-la a anà a can Moritz en tramvia,
pro va advertir-me que'l Vesubio ella el tenia
despedint *lava*
i que ella m'ho avisava
perque no'm sorprenguessin del volcàn les erupcions.

—No hi fa pas res, molt carinyós li vaig dir,
anem allà en un reservat a cruspi,
tu't *jalaràs* un parell d'ous en un moment
i a mi'm farà content
una pera per mi.

Refrà:

Per fi, cansats tant jo com ella d'endrapar
guillem del restaurant per anà a piltrejar
perque ha *sonat* l'hora serena de l'amor,
l'hora del té, té i té, lladre del cor.

El senyor Ramonet i el negoci del seu fill

El senyor Ramonet, propietari i rendista, té
un fill de vint anys, en Ramoncito, que
segons sembla té grans disposicions pel
comerç, encara que males llengües diuen
que'l comerç que més li agrada és aquell
que resulta d'un pacte entre home i
dona... etc., etc. (Ja m'entenen, oi?)

Un dia, en Ramoncito necessitava
vint duros per a convidar a una flavia que'l tenia
xiflat i per a pagar lo que vingüés darrera dels postres.
El xicot, després de barrinar forces estones, va decidir
fer pagar el gasto al pare.

—Papà!—va dir-li mentres dinaven.—Se m'ha pre-
sentat un negoci. Es una ganga. Empleiant-hi vint
duros me'n quedaran deu de benefici...

—Vols dir? El 50 per cent?

—Nèt i tot. Amb això, papà, si em deixes els vint
duros, ens partirem el benefici. Cinc drets cada un...

El senyor Ramonet, que en això de negocis en sab
la prima i que ha sigut escolà abans que frare, fica mà
a la cartera i treu un bitllet de cinc.

—Té, fill meu! Aixís m'agrada. Que't tirin els ne-
goci. Aquí tens els cinc duros de benefici i no t'hi
encaparris més.

—Però, papà...

—Tu guanyes lo que volles, i jo... guanyo quinze
duros.

—Quan estiguis llesta m'ensenyaràs la pàgina del darrers.

CARNET DEL PAPITU

En un diari lleigeixo
que moltes dones de Russia
disfregades de cosaco
se'n han anat a la lluita.
Carambes amb les fulanes,
què valentes i què astutes!
Ja'n devien fer de feina;

perque, batallant, les russes,
com els russos, deuen ser
molt d'abric, no hi ha cap dubte.
Per cert que en el vast imperi
del czar, segons assegurin
les cròniques, hi ha senyores
que són bones pells... de Russia.
Les que cauen presoneres
de les tropes austro-húngares
deuen ser totes passades
per les armes, i's calcula
que'ls exèrcits enemics
els hi claven cada tunda
que'ls fan veure la padrina,
i totes elles ne surten
amb un cul com un tomàquet
de tant endinyà'ls-hi puyas.
I si elles són esqueixades
i són de la penca dura,
entre els tomàquets de marres
i els grans pebrots que acostumen
a gastà els austro-alemanys
durant tota aquesta lluita,
deuen fè els de l'Aliança
la gran ensalada rusa.
Afirma el mateix periòdic
que les dones que'ns ocupen,
i que s'ocupen... fent guerra,
han estat reconegudes
com a dones, moltes d'elles,
en campanya i de resultes
de cura'ls-hi les ferides;
és natural: un cop nues,
el servei de la Creu Roja
devia troba'ls-hi alguna
ferida que era impossible
de cicatritzar, sens dubte.

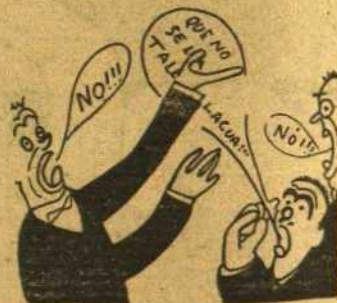
Diuen de Constantinoble
que la situació s'agrava
a causa de que'ls queviures
preus fabulosos alcancen.
Els aliments escassegen
i el carbó ja se'ls hi acaba;
tant es així, que'ls tramvies
ja no circulen com antes.
En vista d'això, assegura
persona ben informada
que'l govern turc se proposa
comprar-nos les Catalanes
per substituir a l'elèctric
en la ciutat otomana.
També's diu de la mateixa
població, que per la falta
de carbó's queda a les fosques
així que'l sol se'ls hi amaga.
Això, que sembla un defecte,
no és més que un gran avantatge;
ojalà aquí a Barcelona
ens passés cosa semblanta;
quina broma que fariem
d'un cap a l'altre de Rambles
caminant a les palpentes
i amb les mans ensinestrades
a punt d'anar drets al bulto,
ben drets, amb el cap enlairel

Naturalment que seria
molt possible equivocar-se
topant amb un guarda urbà
per exemple, i per desgracia,
en lloc de fume'ns de morros
sobre una xicoteta guapa.
Pro de tots modos seria
una cosa extraordinària;
sobre tot quan ens trobéssim
amb irresistibles ganes
de fè un riu, podríem fer-ho
amb tota la confiança,
sense passar les angúnies
terribles que passem ara,
que hem de caminar mitja hora
per troba un lloc per fer aigües.
Per xo hi ha tants infelços
que, per la causa esmentada,
pateixen de mal de pedra

i a copia d'anà aguantant-se
en els ronyons se'ls hi forma
una pedrera que espanta.
Sí que té ronyons la cosa,
per no di una altra paraula.
Endemés, fóra molt pràctic
aquest riego de les Rambles,
perque les noves llosetes
amb freqüència han de regar-se.

Don Rafael el Sabio, el Estupendo,
el Divino, el Coloso, el Maravilla,
el Portento, el Prodigio, el Últimatum
de todos los toreros, se retira.
Oh, dolor, Santo Dios, vatúa listol
Això no pot pas ser; quanta desdita
si fos una vritat irrefutable

la desgracia fatal de la noticial
El calvo més torero de quants calvos
hi ha hagut i hi haurà en el poble de la [lidia]
no's pot pas retirà en les circumstancies
que atravesa actualment la nostra vida
nacional, que amb la guerra desastrosa,
si no ens unim els espanyols, perilla.
Si insisteix en tallar-se la coleta,
que s'ho tregui del cap el gran Califa;
continuar torejant és el seu deure,
perque així li exigeix el patriotisme.
Si el Gallo se la talla, aquest gran poble
es capaç d'aixecar-se en rebeldia
i ara no és el moment més a propòsit
de malmetre's en lluites intestines.
Es precis que's convenci l'immens Gallo
que Espanya més que mai el necessita;
ell, amb la gracia de la seva capa
manté de tot un poble l'harmonia.
El PAPITU proposa que s'envii
al matador més gran una missiva
pregant-li que no's talli la coleta
i que no ens abandoni en hores crítiques
com les presents, en que la vella Europa
va celebrant les més sagnants corrides;
una missiva amb lletra de redondo,
firmada pels proboms de la política
i pels intel·lectuals de tota Espanya
que les grans glories de la patria estimen.

Epigrames

L'altre dia de molt vent
una brossa m'entrà a l'ull
i la Carmeta corrent
cridà al metge Bofarull.
Me preguntà si la brossa
me martiritzava molt
i li digué boi per força
que no tenia consol.
Me contestà tot seguit
que a ella al revés li pasava
i que sempre li agradava
una brossa tení a l'ull,
i que quan no li tenia
per satisfer son desig,
s'hi posava nit i dia,
amb gran frenesí, el dit.

**

Aquest dia la Pepeta
me digué tota estranyada
que tenia un cunillet
que la té mig empipada
perque no vol acceptar
la teca que ella li dona
i està apurada la dona
doncs només llet vol menjar.
Vaig contestar-li amb cert to
que això era natural
i feia bé l'animal
de demanar lo millor,
però que era de bon fer
al conillet contentar,
doncs jo li podia dar
llet i ous amb un biberó.

Aprofitant el temps

ON Serapi Pirillong, el meu ex principal,
va liquidar el seu negoci de compravenda
d'agulles de fer de còs, anant-se'n a
viure a Valcarca en una torreta; al cap i
a la fi, un mal gust com qualsevol altre.
Un diumenge vaig anar a fer-li una
visita; s'estava sentat sota unes acacies
migrades, en un balanci; entre el balanci i ell només hi
havia una feble samarreta i uns calçotets passats de
moda.

Vaig saludar-lo amb un

—Déu lo guard tingui, Don Serapi! Com li prova la
nova vida?

—Hola, Cisquet! Mira, anar *no fent*, que és la gran
ocupació.

—Doncs, en què mata les hores?

—Ara, no't creguis que bado: *cultivo* el cuponet i
aprofito el temps estudiant el llatí.

—I, com marxen els llatindrums?
—Bastant regularets; ja veuràs lo que he après en
pocs dies:

A priori, que vol dir *com un prior*.

Ad litteram, en la llitera.

A pari es el lema de les llevadores.

A sacris, un reny al sacristà quan atenta contra les
canadelles.

Ad libitum, no pot ser més senzill: amb l'ivita.

Ego sum, que ben combinat diu *musgo*.

A posteriori, vol dir tirar-s'ho tot a l'esquena.

A prorata, és el crit de guerra contra les rates.

A fortiori, traducció: «Que n'és de fort, l'ori!»

Ad vitam eternam: el vi també és etern.

Sui generis: més clar, aigua: «Que suin els gendres!»
I així successivament...

Vaig felicitar amb efusió a l'aprofitat don Serapi
pels seus avenços, i em vaig despedir d'ell, augurant-
li que, a no trigar gaire, potser Valcarca s'hauria de
vantar d'haver hostatjat en son sí... un clàssic més!

Les festes papitesques

A sabem que la festa Major de Gracia va
tenir la gracia que té cada any, perquè
els fills d'aquella barriada tant simpà-
tica no la perden mai, i són tantes les
festes que fan, que se'ls hi podrien dir
aquells versos del D. Pere:

«Sortiges, jòcs, processons,
untar-se el ... cap amb colcrem;
an aquí ningú s'entén,
això és un jòc de ... botons»,

perque aquell bullici i aquella gatzara fan comprendre
lo molt que valen els graciencs en qüestió de festes.

Però els que han guanyat el premi de la barrila
d'aquest any han sigut els del carrer de la Culebra,
que ja tenen fama d'ésser de deixa'm encendre com ho
demostran els ròtuls papitescos que varen posar penjats
als arbres que adornaven el carrer i que varen ésser
admirats per tot Gracia i per tot Barcelona perquè
estaven molt ben trobats, i, la veritat, feien riure, per-
que quan se parlava d'ous ensenyaven els ous, quan
se parlava de figues ensenyaven les figues, quan se
parlava de cigales ensenyaven les cigales: es a dir, que
no hi havia cap ròtul que no anés acompanyat del seu
corresponent justificant i no hi havia res de *boquilla*:
tot era de debò.

Felicitem de tot cor a la comissió.

Pensament

La dona que mercadeja amb el seu còs, és una
partidaria de l'amor lliure... amb drets d'entrada.

—Quina part t'agrada més de «La Viuda alegre»?
—L'overtura.

Motius de la vila de Pulgcerdá

Pere Llarg, Nanga, Indiridi, Calandra, Paquenyó, Xato de Bor, Cracs, Xoi, Cameles, Gabarrú, Faló, Cap de Mort, Serfiel, Massieta, Massiana, Bassó, Mandurri, Torretes, Malamanit, Jaumet dels Tirons, Pebret Moro, Gravat Moro, Perdiu, Cassigoles, Sastre d'All, Moro de la Mare de Déu de Gracia, Genicó, Tixaire, Tomacaldo, Pateta, Xabrac, Pillos, Tiraliloli, Soldat de Cavall, Pobre, Gallina, Pets, Antonia de les Velles, Torrabena, Picas, Calots, Cabassot, Petit Sanaire, Belluga, Galanoi, Carlons, Cuixinera, Cosme de les Pells, Mariona dels Gossos, Sastre del Gât, Fortuna, Llebrete, Biguet, Borreg, Cristino, Canadella, Pollina, Lores, Cardino, Marxant, Sapat, Perolè, Boira, Nasi Samperi, Rosquilla, Rossinet, Idauma, Gasolà, Batistet, Manel de la Cantina, Escolà Majò, Maixaixa, Rencontre, Patrunfa, Juringuet, Rafel Pistola, Guimbal, Catantingas, Farú, Barraquet, Catarra, Borni, Escuat de Flori, Finet, Xinyella, Cargoles, Toronget, Tona, Mal de Ventre, Terrible, Cucuru, Cussó, Cintarró, Mortalla, Patxacó, Culrodó, Caga l'Olla, Estreti, Barrinat, Colau Ros, Gitano, Periguei, Ventura Ric, Manco del Molí de Vall, Titaina, Ull de Carinyo, Miquel de la Porquera, Sastre de les Agonies, Joanet Encola, Mestre d'Estoll, Broca d'Acier, Tonelada, Set Esquenes, Borrelleta, Fullanas, Xuriguera, Pepet de la Viuda, Matadones, Nas Ratat,

dels Tacons, Toia, Ripallet, Antonet Maco, Cassabrenes, Flores, Cassa Rates, Coll de Goma, Carcundis, Longinos, Gabatxo, Creus, Marió, Muixí, Malaire, Picalondris, Falot, Patirotis, Falet Xoi, Guineu, Po, Petrus, Vedrinyans, Jan d'Aja, Si-us-plau, Pau d'Enveig, Fusà, Balira, Compai, Sasons, Sabater Pobre, Samperi, Ranxero, Musa, Set Nius, Teixidoret, Careto, Orús, Cotxes, Guisó, Til·lera, Aganyit, Casquilla, Borrello, Xepillas, Sabatín, Jaume de Pi, Guido, Cotnas, Jep del Vi, Jep del Vi salat, Quico de Sallent, Nen Matatam, Nena Matatam, Mixeu, Nen Allet, Passapena, Nas de Llauna, Nyira-nyara, Mare Mia, Cara Alegre, Fleca Vella, Aigua B-neita, Crida, Barraló, Nas, Nen Gros, Lel·la, Paíó, Vaca, Granota, Berra, Morros de Badell, Fardassa, Massó, Menut Sanaire, Marrà, Gota Seré, Nen Gros Indiridi, Rotxe, Patxet, Canorgas, Nen Là, Talla-Ventres, Manjolet, Aldrán, Zila, Torrat Xicu, Hostal del Sol, Gatescas, Tomàs Grau, Puixella, Mas Sec, Culaons, Lluís dels Parracs, Tareta, Sona, Part de Pa, Petit Voire, Petit de la Molinera, Calandró, Llebra, Superavit, Xerí, Tripa Paio, Peret Tripas, Catxo, Garibaldí, Polvo, General, Fregaire, Frajana, Trescens, Paretó de l'Hospital, Set, Flor de Mayo, Superet, Paperina, Rubio, Mossèn Truita, Hortelano Ric, Parpella, Pastilla, Parxelis, Viuda Puixella, Flotu, Camot, Carmeta de Sucre, Capsinés, Sanmartino, Peó Negre, Violí, Cotis, Gazalla.

NÚMERO VINENT

MOTIUS DE LA VILA D'OLOT

Terra de les millors barretines del món.

Epígrama

Perdut al mig d'un carré
exclamava un arquitecte:
—Vetaquí que ara no sé
si tinc de pendre pel recte.

Pensament

L'home, en sa infantesa, es un ignocent que fa pals i ganxos; en sa juvenesa i en la edat viril, és un peça que va fent pals sense parar; i en sa vellesa és un desgraciat que fatalment fa ganxos... fins que la seca l'enganxa an ell.

Un marit amable

UES dónes parlen en el safreig:

—El meu marit—diu l'una,—és molt bon home, però és molt distret. Té tanta feina, el pobre! Es lo que ell diu: el treball no'm deixa pensar en la dona.

—Doncs el meu—fa l'altre,—és ben al contrari. Diu que quan més treballa més pensa en mi i que pensant en mi fa la feina més de gust.

—I de què fa?

—Refà matalassos.

Des-Comunals

La feina que aquí se fa no's pot fer fer per encàrrec, que si no la fa un mateix no li serveix de descàrrec.

Jo veig forats molt rodons i també de llargaruts que entre mig de dos pilons acostumen a ésser bruts.

Serveixo moltes urgencies com el servei del correu, perquè més de quatre voltes tal hi va qui no s'ho creu.

ENTRETENIMENTS NOUS

Preguntes amb la resposta a càrrec dels llegidors

PREGUNTA N.º 8

Sent una cosa tant seria l'acte que'ns fa vení al món, jo voldria que'm diguessiu per què al fer-ne explicació ens fa riure com les bromes fetes sense to ni so.

La resposta d'aquí a dos números.

Resposta a la pregunta 6.ª:

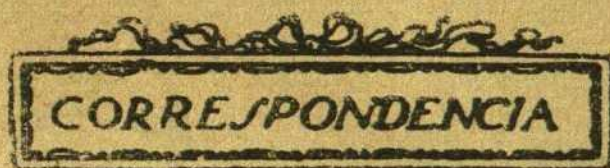
Perque per sortir tot bé han de sortir els petits, i els petits necessiten la llet com a primera cosa.

Lluïset.

Resposta a la pregunta 4.ª

Perque s'espolsa el puro.

Thioco Lons.

Rakul: Passi per la Redacció un dimars o un divendres de 10 a 1 i sabrem en concret les seves pretensions.—**Saldoni Matalacors:** Completament igual el varem publicar al PAPITU, setmanari que no repeteix més que la broma, perquè de broma ne fa cada número, però si la broma és la mateixa lo que toca... es diferent.—**Xirigoia:** No és vostè sol que'ns pregunta quan i com seràn publicats els motius, però si es prenguéss la molestia de llegir de tant en tant aquesta correspondència veuria que'ls motius dels pobles han d'ésser publicats de poble en poble, perquè si'ls publicuéssim tots a l'hora el PAPITU semblaria l'anuari Riera.—**Barretina:** Li publicarem arreglada a la nostra manera, perquè tal com la presenta no'ns cap a la barretina.—**Xinxà:** No'ns fan les paraules, però ens fan les idees. De manera que li publicarem lo que'n treurem. Saludi als de Reus.—**En David de la colla dels Timits:** Es una cosa que's diu molt entre bromistes com vostè i com nosaltres.—**Piscis:** El treball no li vam publicar perquè ofèn les creencies religioses del públic. En quant a la nostra amistat, ja sab que se'l considera.—**Una modisteta de Sans:** Sentim molt que per la falta de temps i de llibertat i per la vigilancia del seu novio no'ns pugui dar la cita que li demanem. Allò d'anar del taller a casa i de casa al taller i a la nit amb ell, ha d'ésser una cosa molt trista. Vostè hi perd més que nosaltres. Li aprofitarem les idees que'ns envia.—**Pironga:** Sí, senyor, han sigut publicats i ademés ne tenim una remesa en cartera.—**Sabre Llarg:** N'hi publicarem un.—**K. K. Dolsa:** Els hi publicarem perquè son colossals.—**Un avençador:** No'ns atrevim a publicar-li perquè quan se tracta de costums locals la generalitat dels llegidors no hi disfruten si aquestes costums no acaben en punta.—**Enroscador:** Mil mercès dels motius de Tremp, que faràn tremp... als llegidors i llegidores d'aquella gran ciutat.—**Jaume Estivell o Estivill:** No li entenc la firma.

Pitus: Dels tres, n'hi publicarem un que és cosa bona.—**Billy Stok:** Està ben engiponat i el públic s'hi farà un tip de riure i de... dallonses.—**G. D. C.:** Molt bé, S. D. G. D. C. Son uns epigrames llargs i bonics que faràn tró.—**D. Thioco Lons:** Respecte al treball de que'ns parla en la seva grata enviat a primers d'any li diré que'l tenim a la cartera del bronze, que son les carteres aon hi posem el material per fondre'ls segons el nostre gust. Mercès de la resposta a la pregunta n.º 4.—**Sr. D. Joan Ventura, president de la comissió de festes:** Mil mercès de les invitacions i el felicitem per l'organització de les festes, que van ésser dignes de vostès.—**Navarrete:** Son molt atrevides i poc noves.—**F. Avall Harga:** Li publicarem el conte i lo del Diccionari al Diccionari.—**J. Opi M.:** No's pot matar tot lo que es gras.—**Navarro:** Se va publicar completament igual al Calen Dari d'aquest any.—**Lluïset:** Caramba, Lluïset! A les noies faci'ls-hi tot lo que pugui, però no'ls hi faci això de bescantar-les, que amb això no'ls hi donarà cap gust.—**Martí:** Es poc nou.—**Lluïset:** Surt.

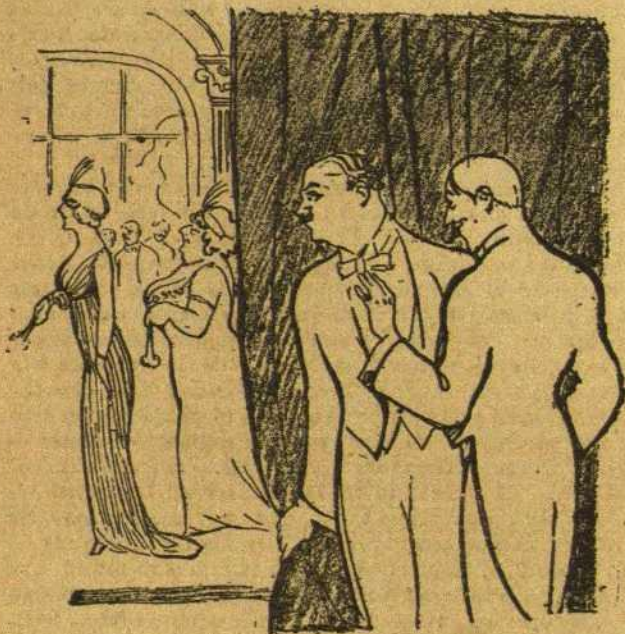
L'HUMOR ESTRANGER

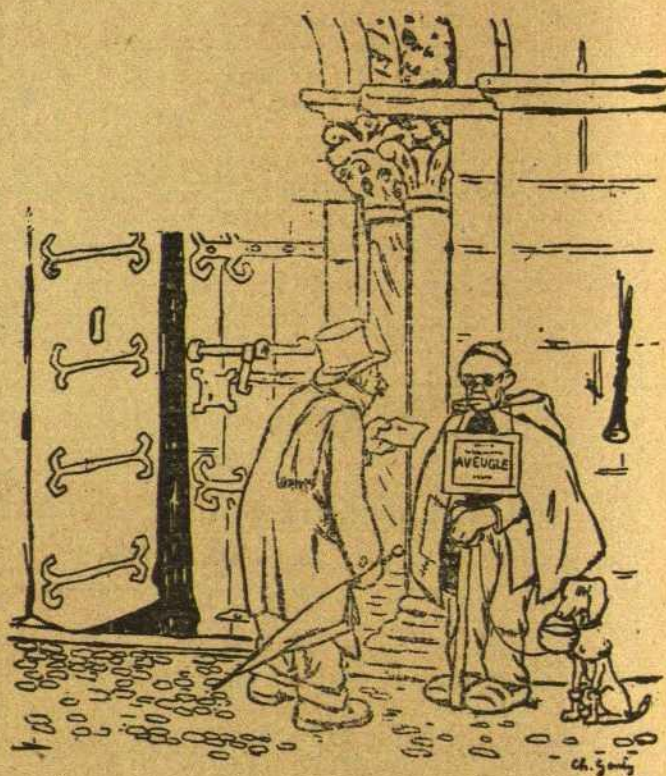
—Facil el favor d'apartar-se, que'm fa nosa.
—L'autoritat no'n fa mal de nosa.

—Segui, senyora, segui.
—Oh, jove! Vostè és molt amable.

—Es maca, però tenir de carregar amb la sogra...
—Oh! Per això, además del dot, donen vint mil duros d'indemnització.

—No porto cap cèntim a sobre. Si voleu una entrada pel cine...

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals i tota classe de llibres

Corresponsal directe

Ferlandina, 5, tenda.-BARCELONA

Miquel Guerrero

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Pelaiyo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos

Col·lec-ció PAPITU, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes.

“ “ “ 1910. . . . “ 6 “

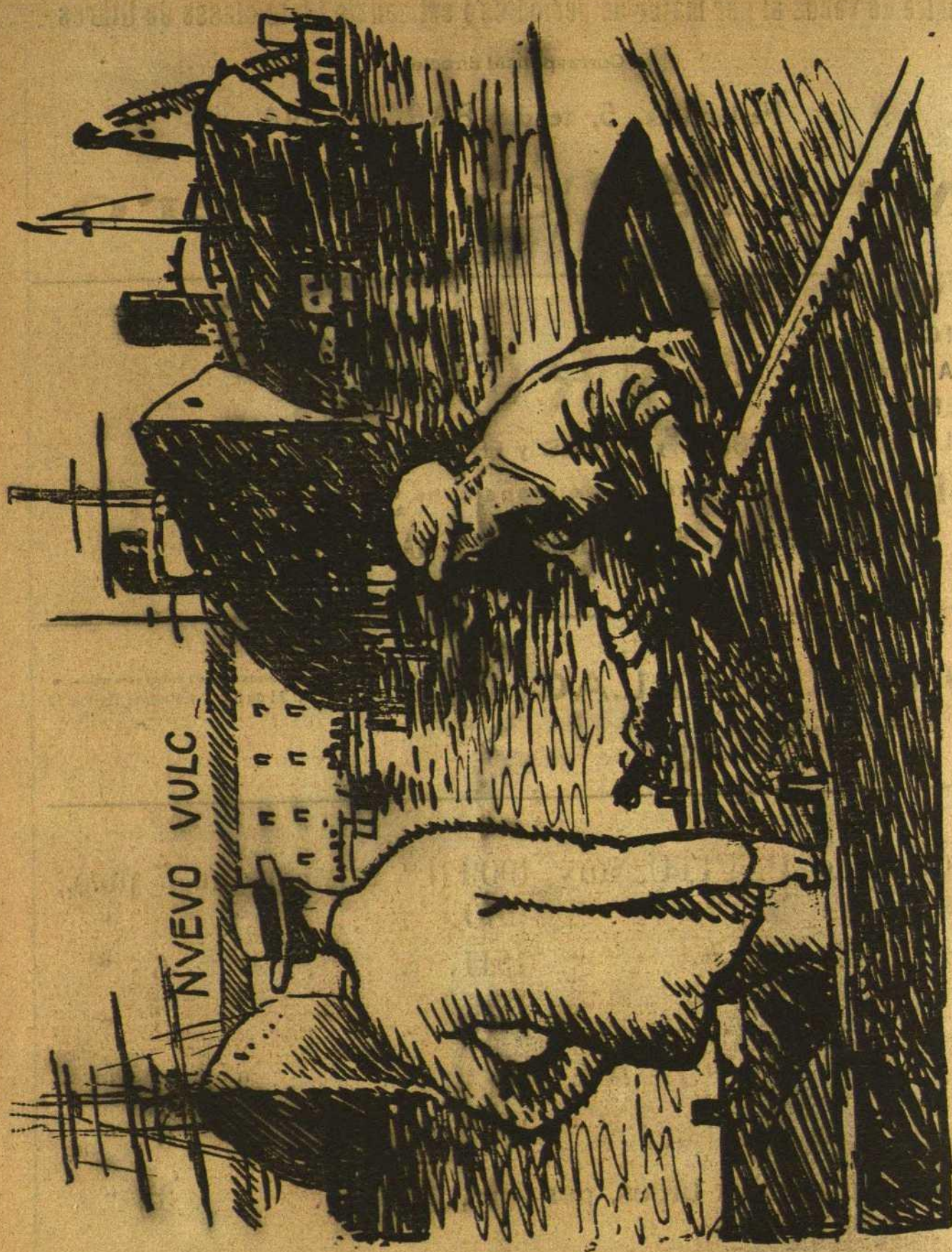
“ “ “ 1911. . . . “ 6 “

“ “ “ 1912. . . . “ 6 “

“ “ “ 1913. . . . “ 6 “

“ “ “ 1914. . . . “ 6 “

Encuadernació i tapes, per any, “ 3 “

— Aquell dia de vent hi va haver una remenamenta que fela por.
 — Si la vista que li vaia començar l'any.